

Smo proti rušenju otroškega vrtca!

Podpisani sem po drugi svetovni vojni pomagal pri gradnji stavbe sedanjega otroškega vrtca Ane Zihnerl. Če bi danes vprašali prebivalce tega okoliša, ki so tudi sodelovali pri gradnji, če so za to, da sedanjo stavbo porušijo in zgradijo novo, bi gotovo vsi bili proti rušenju.

Naj navedem nekaj razlogov:

1. Stavba stoji šele 25 let. Pred dvema letoma so jo prekrili z uvoženo strešno opeko. Tisti, ki so odločali o tej sorazmerno visoki investiciji, so prav gotovo strokovno ugotovili, da stavba še ni dotrajana.

2. Na ugovor, da je stavba premajhna, bi opozoril, da je okoli stavbe dovolj prostora za še nekaj montažnih učilnic, ki bi z morebitnimi prizidki gotovo vzdržali še najmanj dvajset let.

3. Res je, da stavba nima zaklonišča, je pa ob njej dovolj

prostora in teren primeren, da bi zaklonišča napravili.

4. Podiranje sedanje stavbe in odvoz materiala bi stalo toliko, da bi s temi sredstvi lahko zgradili manjši vzgojnovarstveni zavod ali pa kakšno telovadnico.

5. Ob referendumu za samoprprispevek za gradnjo šol in vzgojnovarstvenih ustanov smo delovnim ljudem obljubili, da bomo varčno in racionalno rabili zbrana sredstva in ne bomo gradili razkošnih poslopij.

6. V »Delu« 3. marca 1973 je bil na šesti strani članek »Obnemeli — in potem zavrnila«, pojasnilo Ljubljanskega investicijskega zavoda — inženiring, ki kaže, da projektanti še zdaleč niso imeli v zavesti gornje obljube pri sestavi programov. Drugače ne bi mogla nastati taka razlika v cenah prvega in drugega projekta gradbenih del.

Skupščina občine Ljubljana—Center je upravičeno zavrnila predlog programa za gradnjo novega vrtca.

Zato predlagam:

— dotrajanost sedanje stavbe naj presodi komisija strokovnjakov, ki nimajo nobene zveze s projekti za novo gradnjo;

— da bi analizirali demografske podatke o številu otrok v okolišu, ki teži k tej vzgojnovarstveni ustanovi in ugotovili predvideno število oskrbovan-
cev;

— sedanja stavba naj ostane. Če so potrebne razširitve in popravila, naj se ta dela opravi, ker smo ob referendumu glasovalcem obljubili, da bomo šole in vzgojnovarstvene ustanove gradili — ne pa rušili.

VENCESLAV ČOPIČ,
profesor v pokoju,
Ljubljana, Cufarjeva 17

Obiskali so nas predstavniki rajonske konference SOH Zagreb-Centar

Seje občinske konference ZMS Ljubljana — Center sta se kot gosta udeležila tudi Ante Šunić, predsednik rajonske konference SOH Zagreb-Centar in Mile Vasiljević, predsednik komisije za delovne akcije pri isti mladinski konferenci.

Ta obisk so predstavniki, obeh občinskih mladinskih organizacij izrabili za delovni dogovor o nadaljnjem povezovanju, sodelovanju in izmenjavi informacij. Ko so ocenjevali dosedanje stike, so menili, da dosedanje sodelovanje ni bilo zadovoljivo, vendar se v zadnjem času kažejo prvi poskusi premikov na bolje. Nadalje so v pogovoru ugotovili, da je pred mladimi centralnih občin republiških središč veliko skupnih nalog in problemov, ki bi jih skupno in organizirano lahko veliko bolj učinkovito reševali. Zato bi čim prej morali izdelati in realizirati idejo o delovni povezavi vseh mladinskih konferenc centralnih občin vseh republiških glavnih mest.

Mladi iz zagrebške občine Centar so obljubili tudi sodelovanje v mladinski solidarnostni delovni akciji »Kozje 73«. Te akcije se bo v drugi izmeni udeležilo okoli dvajset brigadirjev in brigadirki iz te zagrebške občine.

VELJKO RAK

Dogovori so mi kar všeč

Na krajevni skupnosti sem včeraj srečala zelo agilno in poštvovalno tovarišico NADO GABRIJEL, gospodinjo s Taboru, ki že vrsto let dela v socialno zdravstveni komisiji. Skoraj ves svoj prosti čas posveča reševanju problemov zlasti s področja socialnih vprašanj na

še krajevne skupnosti. Ni akcije za stare in onemogle, sestankov in sej, na katerih rešujejo vprašanja podpor, pomoči, nobena novoletna prireditev za otroke in podobno ne mine, da tovarišica Nada ne bi sodelovala. Skratka, Nada je ena izmed tistih nesebičnih družbenopolitičnih delavk, brez katere si dela v naši krajevni skupnosti sploh ne moremo predstavljati.

Ko sva se pogovarjali o tem in onem, je beseda nanesla tudi na DOGOVORE. »Prva številka DOGOVOROV mi je kar všeč,« je dejala in dodala, da so pa le malce preuradni in preradni, kar pa je za prvo številko razumljivo. »Prepričana sem, da bodo od številke do številke bolj in bolj pestri. Tudi humor in kakšne anekdote bi najbrž ljudje z veseljem prebrali,« je rekla in se hudomušno nasmehnila. Ko sem jo povprašala, če bi morda kdajpakdaj napisala kaj za DOGOVORE iz svojega pestrega dela pri reševanju socialno zdravstvenih vprašanj na območju naše krajevne skupnosti, je rekla: »No, nekdanja sem sodelovala kot dopisnik pri Tanjugu in še nekaterih časopisih. Res je že nekaj časa od tega, vendar mislim, da nisem še čisto pozabila na pisanje, pa bom že kdaj napisala tudi za DOGOVORE kaj.«

T. P.

Več klopi v park Tabor

Ob domu upokoencev na Taboru je lepo urejen park, imenovan park na Taboru. Lani v jeseni je komunalna služba ta park lepo uredila. V parku so postavili le tri klopi, kar je močno premalo.

Upokojenci iz doma Tabor 10 prosimo in pozivamo komunalno službo, da namesti v tem parku vsaj še 10 klopi ali še več manjših ali večjih klopi, podobnih sedanjim.

Bližata se zelena pomlad in sončno poletje. Upokojenci doma Tabor bodo z veseljem in zadovoljstvom pohiteli iz svojih sob v sosednji park na sveži zrak, da v zelenju preživijo na klopih več ur v miru in opazujejo naravo.

Sedaj bo v domu stare stavbe A in v novem prizidku v zgradbi B živelo mnogo več oskrbovancev kakor prej, in sicer 330 upokojenih občanov in če si jih le tretjina zaželi v lepem in sončnem vremenu pohoditi na čist zrak, bo za vse te

VLADO ZAGORAC

VSE JE NARED ZA OZELENITEV

Delavci podjetja »Rast«, ki skrbi za zeleno lice Ljubljane, oblikujejo krošnje dreves ob Cozjovi cesti.

oskrbovance klopi premalo. Vse omenjene klopi so manjše.

Upokojenci mislimo in pričakujemo, da bo komunalna služba v Ljubljani spoznala upravičenost naše prošnje in še pred prvim majem letos dala namestiti prepotrebne klopi v parku Tabor.

Oskrbovanci doma Tabor pa bodo komunalni službi ostali trajno hvaležni.

Upokojenci doma Tabor

Posploševanje me žali

K pisanju me je nagnal odgovor tovariša Vehovarja iz SP Dom na ugotovitve o hišnih svetih na območju Vodmata oziroma stanju, ki je pripeljal do te neaktivnosti.

Menim, da pravi vzrok, ko naj bi hišni sveti pred letom 1966 »zapravljali« družbeni denar v obliki stanarin za izboljšavo lastnih stanovanj, ni resničen. Lahko trdim, da je žaljiv.

Vedno se najde med poštenimi ljudmi tudi tak, ki misli le nase in se okorišča na račun drugih. Vem pa, da smo občani z veseljem in aktivno delali v hišnih svetih, bivših stanovanjskih skupnostih in brezplačno opravljali delo sedanjih stanovanjskih podjetij. Tu imam v mislih dejstvo, da je bilo vodilo za ustanovitev stanovanjskega podjetja skrb za vzdrževanje stanovanj. Tudi mi smo v funkciji hišnih svetov le tekoče in redno vzdrževali stanovanja.

Pa poglejmo stanje po letu 1966! Stanovanjska podjetja se ukvarjajo z vsem, kar »diši« po besedi hiša. Iz opisa poslovanja podjetij lahko ugotovimo, da poleg tekočega vzdrževanja opravljajo še najmanj deset opravil, ki so jih registrirala pri gospodarskem sodišču. Trdim, da sedanji hišni sveti ne delajo zato, ker zgradb in

stanovanj ne vzdržujejo podjetja več tekoče in kvalitetno in ker se stanovanjsko podjetje v večini primerov pojavi šele na več posredovanj. Res, da je stanarina malenkostna, je pa tudi res, da so stanovanjska podjetja (zlasti v Ljubljani) prigrisodarila v sedmih letih stabilizacije nove upravne zgradbe, povečala dejavnost in odprla nova delovna mesta, kar pa tekočega vzdrževanja stanovanj in hiš ni spravilo na zeleno vejo.

LEOPOLD KOS,
Ljubljana, Kvedrova 32

Za boljšo obveščenost

Z izdajanjem glasila občinske konference SZDL DOGOVORI je prav gotovo podana možnost, da bodo občani, ki prebivajo na območju občine Ljubljana-Centar, lahko mnogo bolj kot doslej obveščeni o vsem, kar se dogaja in kar se bo dogajalo na območju občine.

To možnost so na krajevni skupnosti Tabor znali hitro in dobro izkoristiti. Ker prejema DOGOVORE vsaka družina, so kaj hitro spoznali, da lahko letu odlično služijo tudi za obveščanje prebivalcev Tabora o delu in življenju občanov v krajevni skupnosti sami in to mnogo bolje in učinkoviteje kot razne okrožnice, sestanki in podobno. Odločili so se, da bodo DOGOVORE mimo tega, da bodo v njih obveščali tudi ostale prebivalce občine Centar, uporabili kot množično sredstvo obveščanja za Taborjane.

Da pa bi bile informacije res vsestranske, so imenovali posebno skupino ljudi, ki bo skrbel, da bo v vsaki številki DOGOVOROV nekaj novic tudi o Taboru in njegovih prebivalcih.

TATJANA PUST

Kdaj telovadnice

Nad 6.000 pripadnikov šolske mladine iz devetih šol in petih dijaških domov, kolikor jih je na območju krajevne skupnosti Poljane, nima ustreznih zaprtih rekreativnih prostorov. To stanje je skrajno zaskrbljujoče in za razvoj telesne kulture prav nič ugodno. So sledovi fizikturnih dvoran, kot je tista v gimnaziji Poljane, zgrajena za časa avstro-ogrske monarhije ali pa tista v osnovni šoli »Toneta Tomšiča«, ki so jo dobili s preureditvijo prostorov za kulturno dejavnost, da sploh ne govorimo o funkcionalnosti rekreativnih prostorov srednje vzgojiteljske šole, ki so jih po sili razmer uredili z adaptacijo kletnih prostorov.

Da problem rekreativskih dvoran na Poljanah ni od danes, nam pove tudi podatek, da so že leta 1967 izdelali idejni projekt dveh telovadnic v okviru rekreativnega parka na Poljanah. Nameravali so združiti materialna sredstva vseh prizadetih, da bi na ustreznem območju v okviru rekreativnega parka zgradili dve telovadnici z vsemi spremljajočimi objekti. Danes, šest let pozneje, so od vsega tega zgradili samo garderobne prostore.

Interes je velik in skupen, toda sredstva so razbita ali pa jih ni dovolj. Zato je šolski center za blagovni promet predlagal zidanje dveh tipskih telovadnih dvoran na območju med dijaškim domom »Ivana Cankarja« in zgradbo centra. Projekt je bil narejen tako, da bi poslopje telovadnih dvoran okoli šest metrov poseglo v prostor okrog doma »Ivana Cankarja«, to pa je zadoščalo, da so se odgovorni v DIC uprli tej graditvi, če predloženim načrtom, ki je ustrezal normativom dostopa prav so urbanisti soglašali s svetlobe do doma »Ivana Cankarja« ne glede na bližino novega objekta. Spor še vedno ni rešen, vendar tudi dvoran ni. Investitorja za zgraditev predvidenih dveh dvoran v okviru športnega parka še vedno ni, čeprav bi s tem dobili telovadnico 16 x 20 m in dvorano 20 x 36 m z vsemi potrebnimi spremljajočimi objekti.

Morda ne bi bilo odveč, če bi prizadete stranke na tem območju malo razmislile o združitvi sredstev za zgraditev tega objekta, saj imajo skupen interes.